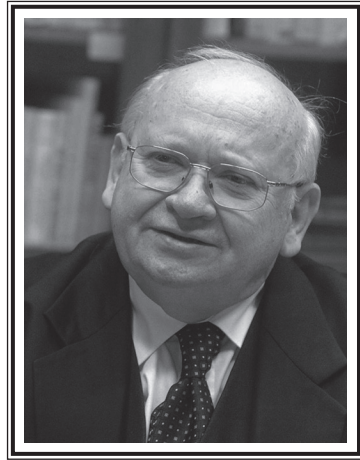

IN MEMORIAM VÓKÓ GYÖRGY

„Felállok inkább, hogy lássák, honnan jön a hang” – ilyen öniróniával kezdte leggyakrabban beszédeit Vókó György igazgató úr a konferenciákon, értekezleteken. Azonban – és ezt talán mindenki nevében is mondhatjuk – nem természetére, hanem emberi nagyságára fogunk emlékezni, ha rá gondolunk. Mert ő valójában óriás volt! Valamennyien, akik ismertük – és meglehetősen sokan vagyunk ilyenek – egy olyan emberre tekintünk vissza, akinek minden cselekedetét a szeretet, a jóindulat és a segítő szándék vezérelte. Kollégaként bármikor fordulhattunk hozzá, ha problémánk volt – soha nem mondott nemet. Tetteivel igyekezett mindenkinek a javát szolgálni, jobbá tenni mások helyzetét. Mindezt végtelen szerénységgel, kedvességgel, ugyanakkor makacs kitartással. Gondolatainak és tetteinek középpontja mindig a másik ember volt. Ha szót emelt, azt is azért tette, hogy másokon segítsen. Munkabírása, türelme és odafigyelése nem ismert határt.

Diákként ismertük meg, sok évvel ezelőtt. Vókó György professzor urat a hallgatók – az a több száz vagy több ezer tanítvány, aki tőle tanulhatta a büntetés-végrehajtási jog és a büntetőjog szépségeit – egybehangzóan a Büntetőjogi Tanszék legjóindulatúbb, legkedvesebb tanáráként emlegetik. Tanárként is ugyanolyan szelíd és szeretetteljes volt, mint kollégaként, igazgatóként, így nem csoda, hogy a vizsga előtt mindenki megnyugodott, ha Professzor urat látták a folyosón megjelenni...

Vókó György személyiségéből és életéből a keresztényi szeretet sugárzott, tisztán és egyszerűen élt, mindig szeretettel fordult embertársai felé. Ő az volt, aki a gyengével, a bűnösrel is tiszteltet bánt, mert nem érezte megalázkodónak, hogy lehajoljon az elesetthez. Aki bármikor is elkísérhette egy börtönlátogatásra, megtanulhatta tőle, hogyan lássuk meg a bűnösben az Embert, hiszen még a törvényszegőknek is a legjobbat akarta, amikor ügyészként a börtönöket járta. Így azok, akik éveken át vagy akár életük végéig a rácsok mögött éltek vagy élnek, ők is szerették és tisztelték.

Számos titulusa, tisztsége eltöprel legfontosabb és legmagasabb rangú elismerése mellett: ez pedig EMBER VOLTA – csupa nagybetűvel. És ennek a kitüntetésnek az odaítéléséről nem a hivatalos szervek döntenek...

Ha bemegyünk az Egyetemre, vagy munkahelyünkre, az Országos Kriminológiai Intézetbe, vagy ha egyszerűen csak rá gondolunk, Vóko professzor urat továbbra is halljuk majd – és tudni fogjuk, honnan jön a hang... Szelleme és szeretete örökre velünk marad.

Igazgató úr – professzor úr: az örök világosság fényeskedjék Önnek! Nyugodjon békében.

BOLYKY Orsolya – SÁRIK Eszter

* * *

SZABÓ ISTVÁN DÉKÁN GYÁSZBESZÉDE

Tisztelt Professzor Úr!
Kedves Gyuri Bátyám!

Eljött az a nap, amikor földi életed utolsó útjára kísérünk. Az ember szeme előtt végigpörög az a közel két évtized, amikor munkatársak, s azt hiszem, mondhatom, jó barátok voltunk. Egy nekrológ arra szolgál, hogy az elhunyt érdemeit összefoglaljuk, s példaként állítsuk a jövő nemzedékek számára. A Te életed valóban olyan volt, amit bátran állíthatunk példaként.

Mécs László *Meteor* című verse jut eszembe:

„Egy ismeretlen, ősi fényű
örök Titoktól elszakadtan,
küldöncnek jöttem, s eltűnök majd,
ha üzenetem általadtam.”

Te valóban küldönc voltál, s üzenetet hagytál magad után. A népi mondás, mely szerint halottakról jót vagy semmit, a Te esetedben felesleges. Közel két évtizedes barátságunk idejéből hosszas gondolkodás után sem tudnék olyat említeni, ami rossz emléket hagyott volna bennem. S ezt tényleg őszintén mondhatom, mindenféle túlzás nélkül, s akik most itt állnak, azt hiszem, mindnyájan így éreznek.

A német nyelvben a „Doktorvater” szó (szellemi, tudományos édesapa) nagyon szépen kifejezi a mester és tanítvány kapcsolatot. Mert a tanítványnak a mestere valóban második édesapja, s tőled ezt az atyai szeretet tényleg megtapasztalhattuk. A fiatalabb oktató kollégákat, az egyetemi hallgatókat nem a tudósnak kijáró pulpitusról tanítottad, hanem mint jó apa a gyermekeit, szeretettel, alázattal és türelemmel.

A jog mindig is megállapított különböző életkori határokat, amikor az embert felnőtté nyilvánította. Olyan személlyé, aki már mindenféle külső segítség nélkül képes a világ dolgaiban eligazodni. Valójában azonban akkor válunk felnőtté, amikor

a szüleink meghalnak, s már nincs kitől tanácsot kérni. Ezt követően – ha tetszik, ha nem, ha sikerül, ha nem – a világban önállóan kell eligazodnunk. Ez nem valamiéle jog, csupán egy állapot.

Minden alkalommal, amikor egy nagyra becsült kollégánkat utolsó földi útjára kísérfük, ez az érzés fog el bennünket. S nálad Gyuri bátyám, ez az érzés hatványozott. Veled egy olyan ember távozott közülünk, akinek a tanácsaira mindig számíhattunk, s abban mindig bízhattunk. Ha követjük, biztos helyes úton járunk. Mi pedig azt látjuk, hogy már egyre kevesebben vannak, akiktől kérdezhetünk, s egyre többen lesznek, akik már tőlünk kérdeznek.

Te is meséltél tanítómestereidről, a nagy elődökről, akiket mi már nem ismerhetünk, számunkra már csak legendák voltak. A mai napon Te is legendává válsz, akit a joghallgatók már nem ismerhetnek meg, azonban mint a nagy elődökről, tőlünk még sokat fognak Rólad hallani. Lelked a Teremtőnek húsvétkor adtad vissza, a holnapi nap (temetésed másnapján) pedig áldozócsüörtök ünnepe lesz. Ha valakinek a földi létből történő távozása a feltámadás és a mennybemenetel ünnepéhez kötődik, az is egy üzenet. Egy katolikus egyetemen tanítottál. Az a szeretet, megbecsülés, alázat és türelem, amivel embertársaid iránt viseltetél, nem üres szavakkal, hanem tettekkel szolgálta az Egyetem küldetését.

Mécs László gondolataira visszatérve, mint az örök Titok küldönce, üzeneted itt hagyta nekünk, a kérdés csupán az, mennyire tudjuk ezt megérteni és követni. Nem kis feladat, de nagyon köszönjük. Minden igyekezetünkkel azon leszünk, hogy megfeleljünk a példának.

Isten veled Gyuri bátyám, találkozunk az Örök Világosságban!

(Elhangzott 2021. május 12-én, Vókó György temetésén szülőfalujában, Magyarereggyen)

* * *

AZ EMBER, A TUDÓS ÉS A PÉLDAKÉP – A TANSZÉK BÚCSÚJA

Az egyetemi élet sokszínű. Az emberi kapcsolatok egy része megreked a „felszínes kollegialitás” szintjén, egy része barátságga alakul. Minden kar életében vannak ugyanakkor olyan oktatók, akik nem csak a szakma egyöntetű elismerését, hanem kollégái és diákjai szeretetét is kiváltják. Ilyen tanár volt Vókó György Professzor Úr, a 20. századi magyar büntetés-végrehajtási jog tudományának egyik legkiemelkedőbb alakja.

Vókó György 1946. szeptember 23-án született Magyarereggyen. Itt végezte általános iskolai tanulmányait (1954-1962), majd a pécsi Nagy Lajos Gimnáziumban (1962-1966) érettségizett. Jogászai diplomáját a PTE Állam és Jogtudományi Karán szerezte meg (1974), majd ezt követően jogi szakvizsgát tett (1976). 1977-től dolgozott ügyéssként, elsősorban a büntetés-végrehajtási jog területén, vezető beosztás-

ban. Korszakos tudományos tevékenységét 1983-ban kezdte meg, és olyan folyóiratok szerkesztőbizottsági tagjává vált, mint a Bűnügyi Szemle, a Börtönügyi Szemle, az Ügyészségi Szemle, valamint az Ügyészek Lapja. Gyakorló jogászi munkáját és tudományos pályafutását számos díj és kitüntetés kísérte, így többek között Legfőbb Ügyészi Dicséretben (1983), Kozma Sándor Díjban (2001), Pázmány Péter éremben (2013) és Szent Adorján érdemjelben (2016) részesült. 1989-ben a Doktor Universitas címet, 1991-ben az MTA Állam- és Jogtudományi kandidátusa címet szerezte meg, majd 1998-ban MTA PhD fokozatot szerzett. 2000-ben habilitált a Pécsi Tudományegyetem Állam és Jogtudományi Karán, 2004-ben pedig a Pázmány Péter Katolikus Egyetem, valamint a Pécsi Tudományegyetem egyetemi tanára lett. 2011. március 15-én, több mint három évtizedes ügyészségi munkája, valamint a büntetés-végrehajtási jog területén végzett kiemelkedő tudományos tevékenysége elismeréseként a Magyar Köztársasági Érdemrend Tisztikeresztje, polgári tagozat kitüntetésben részesült.

Kutatási területei közé tartozott többek között a büntetés-tan, a büntetés-végrehajtás jogállami garancia-rendszere, valamint az elítéltek jogi helyzete. MTA doktori értekezését 2012-ben védte meg a „Bűnelkövetők jogkorlátozása a jogállamban” címmel. 2016-ban, 70. születésnapja tiszteletére – Belovics Ervin és Babarás Andrea Tünde szerkesztésében – külön ünnepi kötet jelent meg, amelyben a jogtudomány jeles képviselői méltatták több évtizedes kiemelkedő pályafutását.

Közel 300 publikációjával az egyik leggyakrabban idézett jogtudós Magyarországon. Kiemelt írásai: Az utógondozás jelentősége (2014), A büntetés-végrehajtás ügyészi törvényességi felügyelete és jogvédelme (2013), A büntetési teóriák racionalitásai (2012), Gondolatok a büntetés-végrehajtás megújításához (2011), Új európai börtön szabályok és magyarázatuk (2007), Európai büntetés-végrehajtási jog (2006), Magyar büntetés-végrehajtási jog (1999).

Független szakértőként olyan szervezetek munkájában vett részt, mint a Magyar Felsőoktatási Akkreditációs Bizottság (2009-), a Kodifikációs Bizottság (2000), a CPT (nemzeti összekötő tiszt 1994-2013), az Európa Tanács (1992, 1993, 1994, 1998, 1999), az Állami Számvevőszék (1991), valamint a Jogi Szakvizsga Bizottság (1991-2014). 2012-től az Országos Kriminológiai Intézet igazgatójaként tevékenykedett, amelynek keretében számos bűnügyi kutatási program tartozott irányítása alá.

Professzor Úr több évtizedes jogászi életpályája kivételes, hiszen nem csak gyakorló jogászként, hanem jogtudósként is rendkívüli sikereket ért el. Ezzel együtt munkáját mindig a humanitás, az emberközpontúság, valamint végtelen empátia jellemezte. Karunk egyik legnépszerűbb oktatója volt.

A Büntető Anyagi, Eljárási és Végrehajtási Jogi Tanszék oktatói mély megrendüléssel és fájdalommal búcsúznak szeretett kollégájuktól.

BÉRCES Viktor

* * *

BÚCSÚZIK A SZERKESZTŐSÉG

A jogásztársadalom egyöntetű megrendülésében a *Iustum Aequum Salutare* szerkesztősége is osztozik. Vókó György távozásával szerkesztőbizottságunk társelnökét veszítettük el. Gyuri bácsi szakmai érdemeit hosszasan lehetne sorolni, de a legfontosabb, ami elsőként eszünkbe jut róla, az az, hogy mennyire szeretetreméltó, kedves, jószívű, jólelkű ember volt. Hihetetlen és nagyon fájdalmas belegondolni, hogy soha nem jön már szembe a Szentkirályi utcában és nem diskurálhatunk vele valamely szakmai rendezvény szünetében. Nagyon fog hiányozni nekünk is.

Az IAS szerkesztősége

